

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Martiny Radkové, Ph.D., ve věci žalobce **Mgr. P. Š.**, bytem K. 428, V. L., proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, za účasti **L. V. L., s.r.o.**, se sídlem L. 323, V. L., zastoupených JUDr. Petrem Svatošem, advokátem se sídlem Sadová 1585/7, Ostrava, Moravská Ostrava, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2016, č. j. KUOK 33853/2016, ve věci účastenství žalobce v řízení o povolení stavby,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 18. 4. 2016, č. j. KUOK 33853/2016, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3.000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osoba na řízení zúčastněná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

IV. Po právní moci tohoto rozsudku **bude** žalobci **vrácen** z účtu Krajského soudu v Ostravě zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou soudu dne 10. 6. 2016 se žalobce domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení Městského úřadu Šumperk ze dne 10. 12. 2015, č. j. MUSP 114634/2015, jímž bylo dle § 28 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“) rozhodnuto, že žalobce není účastníkem stavebního řízení ve věci stavby „Rozvoj termálních lázní V. L. – parkoviště“ na pozemcích parc. č. X, X, X, X, X, X a X v k. ú. V. L., povolené rozhodnutím Městského úřadu Šumperk ze dne 7. 10. 2015, č. j. MUSP 91102/2015, a dále bylo podle § 38 odst. 5 s. ř. žalobci odepřeno nahlédnutí do spisu sp. zn. 69574/2015 DOP/JAVI vedeného ve věci povolení předmětné stavby.

Žalobce v žalobě namítal nesprávnost závěru žalovaného o tom, že není účastníkem předmětného stavebního řízení. Uvedl, že byť si je vědom znění § 109 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném od 1. 1. 2013 (dále jen „stavební zákon“), nelze toto ustanovení s ohledem na historický kontext vymezování okruhu účastníků stavebního řízení vykládat jinak, než že jde o vlastníky sousedního (nikoli však jen mezujícího) pozemku nebo stavby na něm, může-li být jejich vlastnické právo přímo dotčeno stavbou jako takovou, nikoli pouze prováděním stavby v úzkém smyslu. Přímé dotčení dle žalobce vymezuje judikatura jako změnu poměrů v dané lokalitě vyvolanou zamýšlenou stavbou, která má vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických práv. Žalovaný však dle žalobce možnost dotčení jeho vlastnických práv v uvedeném smyslu neřešil a nezkoumal, zejména ve vztahu k námitce dotčení žalobce hlukem. Dále namítal, že s některými připomínkami vznesenými v územním řízení (např. právě námitka imisí, konkrétně hluku, prašnosti a světelného smogu) byl odkázán až do stavebního řízení. Jelikož je zamýšlené parkoviště situováno nad jeho nemovitostmi, jedná se o případ, kdy by i jakožto vzdálenější soused měl být účastníkem stavebního řízení. Z obyvatel dané lokality byl za účastníka stavebního řízení paradoxně vzat pouze pan J., který sice sousedí svým zemědělsky využívaným pozemkem s parkovištěm, avšak vlastní dům má za terénním zlomem, tudíž na rozdíl od ostatních není dotčen dopravním provozem. Dále namítal, že žalovaný procesně pochybil, když mu nedal možnost vyjádřit se k nově opatřenému vyjádření zpracovatelky hlukové studie. Za nelogické označil žalobce tvrzení žalovaného, že rozdíl mezi okruhem účastníků územního a stavebního řízení tkví rovněž v tom, že v územním řízení je umísťován soubor staveb jako celek, zatímco ve stavebním řízení je povolován pouze stavební objekt dopravních staveb.

Žalobce rovněž v žalobě požádal o přiznání odkladného účinku žalobě, který odůvodnil tím, že stavební povolení je v právní moci, a tudíž hrozí reálné nebezpečí, že společnost L. V. L., s. r. o. bude bezprostředně pokračovat ve výstavbě parkoviště. Tímto způsobem by došlo k přímému narušení práv žalobce jako účastníka stavebního řízení, neboť by mu byly znemožněny jakékoli námitky týkající se podmínek a provedení stavby. Zakládá-li stavební povolení právo stavebníkovi stavět a žalobce byl z celého procesu protiprávně vyloučen, je zde dána příčinná souvislost mezi újmou žalobce a výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. V písemném vyjádření k žalobě uvedl, že § 109 stavebního zákona prodělal k 1. 1. 2013 zásadní změnu, v jejímž důsledku lze za účastníky stavebního řízení považovat striktně pouze ty vlastníky sousedních pozemků a staveb, jejichž vlastnické právo je přímo dotčeno **prováděním** stavby. Dotčení samotnou existencí stavby je předmětem posouzení v územním řízení. Ve stavebním řízení jsou projednány podmínky realizace vyplývající z projektové dokumentace ke stavebnímu řízení a případně stanovovány podmínky pro vlastní realizaci stavby. Naopak ve stavebním řízení nelze měnit podmínky vyplývající ze znění územního rozhodnutí a jím stanovených podmínek. Dokladem o ověření splnění těchto podmínek je pro speciální stavební úřad souhlas stavebního úřadu příslušného k vydání územního rozhodnutí dle § 15 odst. 2 stavebního zákona, speciální stavební úřad sám již soulad projektové dokumentace s podmínkami územního rozhodnutí nehodnotí. Taktéž žalovaný zdůraznil nepoužitelnost judikatury vztahující se ke starému znění stavebního zákona, nebo dokonce k zákonu č. 50/1976 Sb. Závěrem uvedl, že jelikož nejsou stavební orgány odborně fundované v posouzení hlukových studií, byla požádána zpracovatelka hlukové studie předmětné stavby, RNDr. Z. K., o ověření námitky žalobce týkající se údajů hlukové studie. Sdělením zpracovatelky studie byla námitka žalobce vyvrácena a současně byl tak vyloučen důvod pro případné zahájení přezkumného řízení pravomocného stavebního povolení.

Osoba na řízení zúčastněná (dále jen „stavebník“) zdůraznila, že zdejším soudem byla dne 7. 6. 2016 zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného o vydaném rozhodnutí o umístění stavby, přičemž v podání nové žaloby a žádosti o přiznání odkladného účinku této žalobě spatřuje ze strany žalobce šikanózní výkon práva, kdy se žalobce dle stavebníka snaží zmařit projekt investora, aniž by mu v důsledku realizace tohoto projektu fakticky vznikla jakákoli újma. Naopak stavebníkovi by nezkolaudováním stavby parkoviště do 22. 7. 2016 (dokdy bylo povoleno dočasné užívání stavby Therme parku s podmínkou kolaudace parkoviště) vznikla závažná majetková újma s širokými důsledky pro zaměstnance společnosti, obec V. L. i okolní obce, která by byla nepoměrně větší než jakýkoli zásah do práv žalobce. Uvedl, že současné znění § 109 písm. e) stavebního zákona je jednoznačně formulováno a nepřipouští jiný možný výklad než ten, že účastenství ve stavebním řízení zakládá vlastníkům sousedních nemovitostí toliko přímé dotčení samotným prováděním stavby, nikoli stavbou jako takovou. Z uvedeného důvodu není možné argumentovat starší judikaturou a historickým kontextem. Žalobce však

dle stavebníka žádné přímé dotčení jeho vlastnických práv prováděním stavby netvrdí. Žalobcovy námitky imisí jsou ve stavebním řízení irelevantní.

Z obsahu spisu soud zjistil, že žalobce je vlastníkem rodinného domu č. p. X, stojícího na pozemku parc. č. X, a pozemku parc. č. X v k. ú. V. L.. Dne 11. 11. 2015 se žalobce dostavil na Městský úřad Šumperk, odbor dopravy a požadoval umožnění nahlédnutí do spisu sp. zn. 69574/2015DOP/JAVI, týkajícího se stavby „Rozvoj termálních lázní Velké Losiny – parkoviště“, a dále doručení rozhodnutí, jímž byla předmětná stavba povolena a jež bylo dle jeho vědomosti dne 10. 11. 2015 vydáno, aniž s ním bylo jednáno jako s účastníkem řízení. Současně žalobce uvedl, že si proti vydanému stavebnímu povolení podává odvolání. Namítl, že s ohledem na rozsah stavby mělo být vedeno stavební řízení veřejně a oznámení zveřejněno na úředních deskách. Uvedl, že byl účastníkem územního řízení, tudíž má nárok být i účastníkem stavebního, neboť vymezení účastenství územního a stavebního řízení je z hlediska dotčených zájmů vlastníka sousedního pozemku shodné. Zdůraznil, že jeho rodinný dům je od stavby parkoviště vzdálen 40 m volným pohledem a stavba má být umístěna nad terénem jeho pozemku. Závěrem zdůraznil, že podané odvolání má odkladný účinek, tudíž trvá na tom, aby byl stavebník o podaném odvolání bezodkladně vyrozuměn s tím, že stavbu nemůže dále provádět.

Městský úřad odmítl žalobci umožnit nahlédnout do předmětného spisu do doby přezkoumání jeho žádosti a rozhodnutí, zda je účastníkem či nikoli, o čemž žalobce vyrozuměl.

Dne 13. 11. 2015 bylo Městskému úřadu Šumperk doručeno písemné odvolání žalobce proti stavebnímu povolení na stavbu „Rozvoj termálních lázní V. L. – parkoviště“.

Dne 10. 12. 2015 vydal Městský úřad Šumperk usnesení, jímž rozhodl, že žalobce není účastníkem stavebního řízení ve věci předmětné stavby, a dále odepřel žalobci nahlédnutí do spisu ve věci povolení předmětné stavby. Uvedl, že žalobce nebyl ve stavebním řízení o předmětné stavbě jako účastník řízení vymezen, neboť realizace ani užívání stavby nemůže podstatným způsobem ovlivnit užívání a místní poměry ve vztahu k jeho vlastnickému právu, neboť mezi stavbou a pozemky žalobce se nachází pozemky parc. č. X a st. č. X (vila G.) a silniční provoz je dopravním značením naveden ze silnice I/44 po místních komunikacích nikoli kolem pozemku žalobce. Dále poukázal na rozdílnost právní úpravy účastenství územního a stavebního řízení a rozdílnost předmětu těchto řízení. Dále uvedl, že kritériem pro doručování písemností veřejnou vyhláškou dle § 144 s. ř. je velký počet účastníků řízení, nikoli velikost stavby. Stavební povolení pro předmětnou stavbu č. j. MUSP91102/2015 nabylo právní moci dne 24. 10. 2015. Odepření nahlédnutí do spisu odůvodnil stavební úřad tím, že žalobce nebyl uznán jako účastník řízení a dostatečně nespécifikoval a neprokázal právní zájem na nahlížení. S ohledem na vlastní rozhodnutí o účastenství označil stavební úřad podané odvolání proti stavebnímu povolení za nepřipustné.

Proti předmětnému usnesení podal žalobce odvolání. Namítl, že stavební úřad pominul skutečnost, že je žalobce nejen vlastníkem pozemků, ale také vlastníkem rodinného domu č. p. X, v němž trvale bydlí, a který z pohledu žalobce bezprostředně souvisí s předmětnou stavbou, byť jsou mezi touto stavbou a rodinným domem žalobce 2 úzké parcely ve vlastnictví investora.

Usnesení je proto nepřezkoumatelné. Dále uvedl, že texty ustanovení § 85 a § 109 sice nejsou gramaticky totožné, významem však co do vymezení okruhu účastníků dle § 85 odst. 2 písm. b) a § 109 písm. e) ano. Judikatura dle žalobce již dávno překonala snahu správních orgánů vykládat sousední pozemek úzce, tj. jen jako pozemky, jejichž hranice se dotýkají. Namítl rovněž, že v územním řízení byl s některými námitkami, např. námitkou týkající se hlukové studie, odkázán do řízení stavebního, z něhož byl však nyní vyloučen. Za nesprávné označil tvrzení stavebního úřadu o navedení silničního provozu mimo pozemek žalobce, neboť v hlukové studii RNDr. Z. K. bylo počítáno s dopravou v poměru 50:50 z obou směrů, jinak by parametry pro stavebníka „nevyšly“. Dopravní značení je v tomto ohledu dle žalobce nerozhodné a nesprávné. V hlukové studii je navíc počítáno s domem žalobce, což dokazuje, že bude předmětnou stavbou přímo dotčen. Dále uvedl, že za účastníky stavebního řízení měli být přibráni i další obyvatelé žijící ve vzdálenosti do 50 m od předmětné stavby, neboť jsou předmětnou stavbou dotčeni, o čemž by se mohl stavební úřad přesvědčit na místním šetření a při ústním jednání, od nichž však upustil.

Po předložení věci žalovanému bylo žalovanému dne 28. 3. 2016 doručeno sdělení RNDr. Z. K., v němž tato uvádí, že v hlukové studii z r. 2012 nebyl uplatněn Metodický návod pro hodnocení hluku v chráněném venkovním prostoru staveb, konkrétně korekce dopadajícího zvukového pole na odraz od fasády, která v případě nejvíce zatíženého bodu č. 4 (rodinný dům K. č. p. X) znamená snížení vypočtené hodnoty o 2 dB. Dále uvedla, že případné změny v organizaci dopravy na ul. K. mohou znamenat nárůst v desetinách dB do max. 1 dB oproti hodnotám vypočteným v hlukové studii a že vzhledem k hygienickému limitu hluku 55 dB v denní době by nemělo po realizaci stavby parkoviště dojít k překročení hodnoty tohoto limitu z provozu dopravních zdrojů hluku.

Žalovaný poté žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl. Uvedl, že žalobce byl stavebním úřadem přijat za účastníka řízení o umístění předmětné stavby, aniž by stavební úřad účastenství žalobce řádně odůvodnil. Dále s poukazem na znění § 109 stavebního zákona od 1. 1. 2013 žalovaný dovodil, že žalobce nemůže být účastníkem stavebního řízení, neboť není vlastníkem sousedního pozemku ani stavby, přičemž speciálnímu stavebnímu úřadu není stavebním zákonem umožněno přihlížet ani ke vzdálenosti žalobce od zamýšlené stavby. Dále žalovaný uvedl, že okruh účastníků územního a stavebního řízení se liší proto, že v územním řízení je umísťován soubor staveb jako celek, zatímco ve stavebním řízení je povolován pouze stavební objekt dopravních staveb, navíc účastenství ve stavebním řízení zakládá toliko přímé dotčení prováděním stavby. K námitce týkající se hlukové studie žalovaný uvedl, že v souvislosti s výstavbou Therme parku V. L. bylo na žádost obce V. L. umístěno na silnici I/44 a místních komunikacích obce dopravní značení navádějící motorizované návštěvníky přijíždějící do lokality lázní, aby využívali příjezdu z jihu od hotelu P., čímž došlo ke změně předpokládaného poměru dopravního zatížení předpokládaného v hlukové studii, a to ve prospěch žalobce, neboť ve studii bylo počítáno s rovnoměrným zatížením z obou směrů v poměru 50:50. Dále odkázal na sdělení zpracovatelky hlukové studie ze dne 28. 3. 2016. Přímé dotčení vlastníka nemovitosti by mohlo být v případě neplnění hlukového limitu a nezbytnosti provést jiná technická

opatření vedoucí k jeho splnění (což není v případě žalobce potřebné), nelze je však dovozovat jen ze skutečnosti, že jako jeden ze sledovaných bodů pro výpočet limitu hlukové zátěže bylo zvoleno místo před žalobcovým domem. Dále žalovaný uvedl, že námitka nutnosti přibrání jako účastníků všech vlastníků nemovitostí v okruhu do 50 m je námitkou směřující do územního řízení, ne-li do procesu pořizování územně plánovací dokumentace. Dále žalovaný uvedl, že námitka žalobce týkající se hlukové studie byla zapracována v podmínce 5 územního rozhodnutí a její plnění, tedy správnost výpočtu, bude před kolaudací ověřena měřením jako podklad k vydání závazného stanoviska krajské hygienické stanice rekolaudaci dopravní části stavby. Jiné námitky, s nimiž by měl být žalobce odkázán v územním řízení do řízení stavebního, žalobce nespecifikoval a ani nebyly zjištěny. Speciální stavební úřad sám již při posuzování žádosti o stavební povolení podle § 111 stavebního zákona nehodnotí soulad projektové dokumentace s podmínkami územního rozhodnutí, dokladem o ověření dodržení podmínek stanovených v územním rozhodnutí je po speciální stavební úřad souhlas stavebního úřadu příslušného k vydání územního rozhodnutí podle § 15 odst. 2 stavebního zákona. Závěrem žalovaný uvedl, že se ztotožňuje i se závěrem, že byl-li žalobce vyloučen jako účastník stavebního řízení a současně neprokázal právní zájem nebo jiný vážný důvod, bylo mu v souladu s § 38 odst. 5 s. ř. odepřeno nahlížet do spisu předmětné stavby. Odvolání proti samotnému stavebnímu povolení proto žalovaný označil za nepřípustné, neboť nebylo podáno účastníkem stavebního řízení.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Z popsaného obsahu správního spisu vyplývá, že poté, co žalobce napadl odvoláním pravomocné stavební povolení (rozhodnutí Městského úřadu Šumperk ze dne 7. 10. 2015, č. j. MUSP 91102/2015, které nabylo právní moci dne 24. 10. 2015) jakožto domnělý opomenutý účastník, rozhodl Městský úřad Šumperk o tom, že žalobce není účastníkem řízení o vydání stavebního povolení a žalovaný toto usnesení jako věcně správné potvrdil. O samotném odvolání proti předmětnému stavebnímu povolení žalovaný nerozhodl.

Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 222/2014-147, publikovaném pod č. 3288/2015 Sb. NSS, se řízení před správním orgánem vydáním rozhodnutí (§ 71 odst. 2 s. ř.) v zásadě končí, neboť správní orgán je vydaným rozhodnutím vázán a nemůže jej i při zjištění vad změnit jinak, než zákonem stanoveným způsobem. To samozřejmě neznamená, že správní orgán nemůže činit další úkony, u kterých je zákonem výslovně předpokládáno, že budou činěny po vydání rozhodnutí (např. oprava zřejmých nesprávností podle § 70 s. ř. nebo úkony správního orgánu I. stupně při podání odvolání podle § 86 až 88 s. ř.). Nemůže však činit úkony, které jsou vyhrazeny pouze pro dobu do vydání rozhodnutí, neboť toto po jeho vydání nemůže změnit, kromě situací výslovně s. ř. předvídaných. Nejvyšší správní soud pak za rozhodnutí, které již nelze po vydání rozhodnutí ve věci samé vydat, označil i usnesení o účastenství podle § 28 odst. 1 s. ř.

Byť některá ustanovení s. ř. počítají s posuzováním účastenství i po skončení řízení, neznamená to podle Nejvyššího správního soudu rozhodně, že by takovému postupu mělo nejprve předcházet rozhodnutí podle § 28 odst. 1 s. ř., ba právě naopak. Pokud jde například o nahlížení do spisu, pak ustanovení § 38 odst. 5 s. ř. počítá s tím, že o případném odmítnutí nahlížení do spisu bude rozhodnuto samostatným usnesením. Nerozlišuje se, zda je rozhodováno o účastnících řízeních nebo jiných osobách. Pokud jde o posuzování odvolání opomenutým účastníkem nebo o návrh na obnovu řízení, rozhodující orgán si otázku účastenství posoudí jako otázku předběžnou.

V situaci, kdy již správní orgán I. stupně vydá rozhodnutí ve věci samé, opomenutý účastník se může bránit zejména podáním odvolání. Na situaci, že rozhodnutí není doručeno osobě, která materiálně účastníkem byla, nepochybně dopadá ustanovení § 84 s. ř., které se dle poznatků krajského soudu jen výjimečně aplikuje na situaci, kdy správní orgán opomene zaslat rozhodnutí účastníkovi, s nímž jako s účastníkem jednal. Naopak typicky jde o opomenuté účastníky, jejichž účastenství správní orgán zpochybňuje či popírá. Úcastenství ve správním řízení se nezakládá rozhodnutím podle § 28 odst. 1 s. ř., ale je dáno naplněním podmínek účastenství stanovených s. ř. nebo jiným zákonem (v posuzované věci stavebním zákonem).

Otázkou obrany opomenutého účastníka se podrobně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 – 118, publikovaném pod č. 1838/2009 Sb. NSS. Možnost, že by mohl správní orgán vydat rozhodnutí podle § 28 odst. 1 s. ř. i po rozhodnutí ve věci samé připustil pouze za situace, kdy by probíhalo odvolací řízení na základě odvolání jiného účastníka (viz bod [40] rozsudku), což však není posuzovaný případ.

V posuzované věci je třeba vyjít zejména z bodů [54] až [57] rozsudku rozšířeného senátu, které se vyjadřují k situaci, že opomenutý účastník vystoupí až poté, kdy správní orgán již vyznačil nabytí právní moci, a účastenství současně správní orgán popírá. V takovém případě rozšířený senát vůbec neuvažoval o možnosti postupu podle § 28 odst. 1 s. ř., ačkoliv se touto možností zabýval v případě popsaném v bodu [40], ale pouze o možnosti opomenutého účastníka podat odvolání nebo návrh na obnovu řízení.

Z uvedených judikатурních závěrů dle krajského soudu jednoznačně vyplývá, že v posuzované věci neměl Městský úřad Šumperk rozhodovat usnesením o účastenství žalobce v pravomocně skončeném řízení, nýbrž měl odvolání žalobce proti stavebnímu povolení, na němž již byla vyznačena právní moc, předložit žalovanému k rozhodnutí.

Tento závěr se pochopitelně nedotýká otázky nahlížení do spisu, o níž je naopak správní orgán I. stupně povinen rozhodnout samostatným usnesením dle § 38 odst. 5 s. ř.

Žalovaný pak byl povinen rozhodnout o odvolání žalobce, jakožto domněle opomenutého účastníka stavebního řízení dle § 84 s. ř., přičemž otázku

samotného účastenství žalobce posoudit jako otázku předběžnou. V souladu s § 84 byl pak rovněž povinen posoudit také otázku právní moci předmětného stavebního povolení.

Zvoleným procesním postupem správní orgány zamezily možnosti jakkoli „oddálit“ či vyloučit první účinky předmětného stavebního povolení, neboť vydání usnesení o účastenství nemá na právní moc a vykonatelnost předmětného stavebního povolení žádný vliv, na rozdíl od odvolání ve věci samé. Vadným procesním postupem správních orgánů pak žalobce nemohl za žádných okolností docílit podáním návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby požadovaného zamezení vykonatelnosti předmětného stavebního povolení.

Dále krajský soud uvádí, že žalobci musí být dána možnost vyjádřit se k obsahu podkladů před vydáním rozhodnutí.

Krajský soud proto napadené rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení; v něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto zrušovacím rozsudku.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení plně procesně úspěšný žalobce má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení, které jsou představovány zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000 Kč.

Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. .), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle § 149 o. s.ř.

O náhradě nákladů řízení osoby na řízení zúčastněné rozhodl soud dle § 60 odst. 5 s.ř.s., podle nějž má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů jen v souvislosti s plněním povinností uložených soudem. Soud však v řízení osobě na řízení zúčastněné žádné povinnosti neukládal.

Z výše uvedených důvodů krajský soud o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě nerozhodoval a na místo toho rozhodl o věci samé. Jelikož poplatková povinnost vzniká až právní mocí rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku, v němž se žalobci současně ukládá povinnost uhradit soudní poplatek z tohoto návrhu (viz usnesení NSS ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 – 32), rozhodl soud v souladu s § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, o vrácení poplatku ve výši 1.000 Kč žalobci, který soudní poplatek zaplatil, ačkoli mu poplatková povinnost nevznikla [§ 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích a contrario].

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 27. července 2016

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu